

y Károly,
rszike és
ndi, Hut-
ez, Szilá-
ein Elvira
y Károly
ke, Bódy
Muraközy
r, Reich
Gothárd
Kálmán
és Lilike,
án, Piller
oronthály
zer Jolán
arzsinszky
ohn Imre,
Berényi
Lora, Ki
Luczen-

a megtör-
ly, Buda-
e Ferkó,
rencz, hat
ó hivatal

ban közölt
ék: Sztra-
s Bözsike.

A.

létezett,
ig Német-
u és kör-
kísérletek
kértek s
tulipán is
és fészülés
A leve-
ről is azt
sztfáliában
k. A »Kis
szerdán s
ann Pál.
rkesztünk
nak helyes
ma? Erre
élda meg-
ha hiba
hiba. A sz
változat,
alkottál,
szapora a
— Több

KIS NAP

IZGATOTTAN LESTÉK. (Lásd a 309. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

AZ ODON VÁR TITKA.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás.)

NAGY szomorúságára Flórának, senki sem akarta érdekesnek találni azt a rejtélyes ajtót. A mama Arankának adott igazat, hogy alkalmasint a várdombra nyíló ajtó és így semmi közük hozzá, mert ott semmi keresni valójok sincs. Kálmán pedig, aki máskor még leginkább meghallgatta hugoskája regényes beszédeit, most alig figyelt oda, mert a maga tervével volt elfoglalva, melybe Imrikét is beavatta.

— Tudod, Imruskám, velem jöhetsz, ha ígéred, hogy csöndesen fogsz ülni, mondta épp neki.

— Ó, elviszem magammal a mese-könyvemet és olvasgatni fogok. Ugy is mondd, hogy néha sokáig tart, míg a halaeska beleharap a horogba.

— Nem bánom. De a horogvesszőt erősen kell fognod, mert még el talál vele a hal uszni.

Kálmán tudniillik halászatással akart délután mulatni. Már csinált is két halászhorgot, magának és Imrikének, de a leányok hiába ajánlkoztak társul.

— Ti csak sétáljatok másfelé, mondá Kálmán. A horgászáshoz nagy csönd és türelem szükséges, órahosszat kell mozdulatlanul ülni, azt pedig ti nem tudjátok megtenni.

Mindjárt ebéd után el is sétált Imrikével. Legelőször kövér bogarakat gyűjtöttek csalétekül, aztán a patak mentén alkalmas helyet kerestek.

— Olyan helyet kell keresnünk, a hol mély és csöndes a víz, szólt Kálmán. A hal ilyen helyeken szeret tartózkodni.

A sebes folyású hegyi pataknál azonban sokáig hiába fürkészték ilyen helyet. Végre domb tövébe értek, ahol nagy fák árnyában igen lassan folydogált a patak vize és láthatólag igen mély volt.

— Itt jó lesz, szólt Kálmán. Hűs árnyékban ülhetünk.

Letelepedtek a víz partjára és kivetették a horgot. Imrike nagyon kedvére valónak találta ezt a mulatságot, neki támasztotta a hátát egy vastag fának s jobbjaiban a horogvesszőt tartva, térdeire fektette a mesekönyvét. Nehány percz multával nem is gondolt ő már a halakra, hanem egészen belemerült a tündérmesébe és az lett belőle, amit Kálmán megjósolt: halaeska harapott bele a horogba és megrántotta, Imrike pedig összerezett és eleresztette a vesszőt, mely aztán a vízbe esett és a hallal együtt eluszott.

— Jaj te oktondi! szólt Kálmán félig boszusan, félig nevetve. Ez a loccsanás az én horgomtól is elriasztott egy kövér halat, pedig épp bele akart harapni. Ki tudja, meddig kell várnom, míg másik jön!

Ezt már nem is várhatta meg. Mert alig néhány percczel később mind a ketten arra riadtak föl, hogy ebugatás hallatszott nem igen messziről. Kisebb fajta kutyának a vékony, éles kaffogása volt s nyomban rá női hangot is hallottak, de ezt messziről. Mintha hívogatta volna a kutyát.

— Ki járhat itt? szólt Kálmán és fölkel, hogy körül nézzen.

— Ni, egy kis kutya szalad amott, fölfelé a dombnak, mondá Imrike. És, nézd, ott messze egy nő megy.

Jó messze a fák közt csakugyan egy uri nő alakja látszott, de csak egy két pillanatig, aztán eltűnt.

— Nem is tudom, hol vagyunk itt, mondá Kálmán. Ugy látszik, a várdomb tulsó oldalára kerültünk, itt nem nyulnak le messze a falak. Nagyon szép helyecske, majd elvezetem ide a mamát is. Itt szabad a séta, mások is járnak itt.

Igazán nagyon kellemes erdőcske borította a szelid emelkedésű domb oldalát. Aunak nem sok nyoma látszott, hogy látogatott sétahely volna, de abban az irányban, amerre a nő és a kutyácska eltűntek, mégis volt egy kis csapás.

— Nézzük meg, hová vezet ez a csapás, szólt Imrike. Talán megkerüljük a dombot és a tulsó oldalon jutunk haza.

Megindultak fölfelé s Kálmán rövid idő múlva így szólt:

— Aligha kerüljük meg a dombot. Az ösvény egyenesen fölvezet és amott, nézd, már a várfal látszik.

— Talán kapu vagy ajtó is van ott.

— Mindjárt meglátjuk.

De biz azt nem látták meg. Mert egy kanyarulatnál egyszerre csak előttük termett az öreg űr és illedelmesen ugyan, de igen határozottan szólt:

— Ne fáradjanak följebb az ifiurak. Ezen az uton nem jutnak el sehová.

— Már hogy ne? Csak jönnek valahonnan és mennek valahová az emberek, akikezt az utat kitaposták? mondá Kálmán.

— Ezt bizony eltalálta az urfi, felelt az öreg. De azoknak dolguk van ott, az ifiuraknak pedig nincs.

— Ejnye no! kiáltott fel Imrike boszusan. Talán ebben az erdőcskében sem szabad sétálni?

— Dehogy nem. Azt nem mondtam. Csak azt mondom, hogy hiába kapaszkod-

nak följebb, mert ott a bástya tövébe jutnak, aztán nincs tovább.

— Jól van no, szólt Kálmán nevetve. Látom, még azt sem szereti, ha a bástyafal közelében járunk. Pedig igazán nem akarjuk megostromolni. Menjünk. Imruskám.

Megfordultak és lassan haza ballagtak. Kálmánt kissé boszantotta a dolog, de meg most már komolyabban kezdte hinui a Flórácska beszédét, hogy valami titok lappang ott az ódon várban. Nagy volt e fölött a leányka diadalmi öröme, mikor meghallotta.

— Ugy-e, no ugy-e? Láttam én azt mindjárt eleinte az öregnek az orra hegyén. De akárhogy űrzi is az ócska várat, mégis bejuthatnánk oda, ha azt az ajtót valamiképen ki lehetne nyitni.

— Miféle ajtót?

Kálmán még csak most kezdett a rejtélyes ajtó iránt érdeklődni és mindjárt meg is nézte.

— Ugy-e, nagyszerűen kifognánk az öregem, ha egyszerre csak betoppannánk az ő féltett várába? szólt Flóra.

— Az csakugyan nem volna rossz tréfa, felelé Kálmán. Ámbár kérdés, szabad volna-e megtennünk.

— Hogyne volna szabad, ha nyitva volna az ajtó. A magunk ajtaján csak kimehetünk.!

— Csak lassan, hugocskám! Még előbb azt kell tudnunk, miféle ajtó ez. Hátha csak pinczébe vezet?

— Ó, hát hogy tudjuk meg? Ez már mégis boszantó, hogy a lakásunkban olyan ajtó van, melyről azt sem tudjuk, hova nyílik.

Egyelőre Kálmán sem tudta eldönteni a kérdést, de most már őt is sarkalta a kíváncsiság, tehát törte a fejét.

— Ha a ház mögé kerülhetnénk, szólta Flóra, akkor mindjárt láthatnók, ajtó van-e itt.

— Csakhogy oda nem juthatunk el. Hanem ezzel most eszembe ötlött valami. Az emeleten néhány ablak erre az oldalra is nyílik. Onnan talán megtudhatunk valamit.

Siettek föl az emeletre és gyorsan kinyitották az egyik ablakot. Azaz, nem éppen nagyon gyorsan, mert a türelmetlen Flóra, aki első akart lenni, hiába erőlködött, nem bírta kinyitni az ablakot. Esztendőök óta nem volt az nyitva, egészen berozsdásodtak a sarkai. Az erősebb Kálmán azonban végre mégis csak kinyitotta.

— Nem látok semmit, szólta Flóra csalódottan, miután kitekintett.

— Várj csak, majd én jobban kifürkészem, mondá Kálmán.

Messzire kihajolt az ablakból (Lásd a képet 309. lapon) s pár pillanat múlva így szólt:

— Én igenis látok valamit.

— No . . . no, mit?

— Hm! Az igazat megvallva, nem tudom mi az, amit látok. Azon a helyen, a hol az az ajtó van, kint valami toldalék van a falhoz hozzá építve. Lehet ajtó fala, de lehet a föld alá vezető lépcsőnek a boltozata is.

— Ugyan már micsoda lépcső lehetne ott?

— Pinczébe vezethet.

— Ó persze! A lakó szobába nem nyílnak pince.

Igy aztán csak annyit tudtak, mint azelőtt, pedig röstelték, mert Aranka és Imrike is oda gyültek és Aranka kissé évődött is, hogy kíváncsi fürkészgetésök telje-

sen kárba vesz. Már ez aztán sértette a Kálmán önértetét.

— No, no, hugocskám, várj csak egy kicsit. Ha már belefogtam, hát ki is kutatom. Majd csak kitalálom a módját.

— De nagy sor! szólta Imrike. Hát ki kell nyitni azt az ajtót, akkor mindjárt megtudjuk, hova nyílik.

— Ó te buksi! felelt Flóra nevetve. Hiszen éppen csak az a baj, hogy nem tudjuk kinyitni.

— Ne ne vess, Flóra, szólta Kálmán. Imrike igazat mondott. Kinyitjuk azt az ajtót.

— De mikor nincs hozzá kulcs!

— Majd akad. Tömérdek ajtó van ebben a nagy házban, minden ajtóban van kulcs. Akadhat olyan, mely annak a rejtélyes ajtónak a zárjába is bele illik.

— Igaz! Persze, hogy akadhat! kiáltá Flóra tapsolva. Sorra próbáljuk valamennyit.

Lett aztán olyan kulcs-veszedelem, hogy három napig megsínylették az ajtók az egész házban. Mert a zárából kiszedni a kulcsokat nagyon könnyű feladat volt és egész halomban hevert a tömérdek kulcs Kálmán előtt, ki sorra próbálta valamennyit; de bezeg keserves munkának bizonyult aztán, hogy az összekevert sok kulcsból mindegyiket vissza juttassák a maga jogos helyére, abba a zárba, a melyből kihúzták; de ezt a fáradságot mégsem sajnálták volna, csak eredményt látnának. Am vagy husz kulcsot próbáltak meg s Kálmán egyre csökkenő bizakodással dobta egyiket a másik után félre.

— Ez sem illik bele . . . Már aligha boldogulunk! Ezek a kulcsok mind nagyon is nagyok. Ha volna a házban több fali szekrény, azok valamelyikének a kulcsával

inkább próbálhatnánk szerencsét, mert ez az ajtó úgy van csinálva, hogy fali szekrény ajtajának lássék.

— Miért nem szóltál elébb! Persze hogy úgy van! kiáltott fel Flóra. Van itt a házban fali szekrény bőven. Mindjárt elő hozzuk azoknak a kulcsait.

Ujabb hadjáratkezdődött a kisebb fajta kulcsok ellen s rövid idő múlva vagy fél tuczat hevert ott Kálmán előtt a földön.

— No, már ezekben inkább bizom.

Az első három vagy négy nem igazolta ezt a bizalmat de aztán egyszerre csak örvendezve kiáltott föl Kálmán:

— Ahá! Ez jó lesz!

Izgatottan lesték mindnyájan, csakugyan jó lesz-e. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Nos? Jó? Nyitja?

— Fordul, de nagyon nehezen, felett Kálmán. A zár bizonyosan rozsdás. Egy kis olaj kellene.

MESSZIRE KIHAJOLT. (Lásd a 308. lapon)

A leányok rohanvást rohantak a konyhába és nem sokára olajjal tértek vissza. Kálmán megolajozta a kulcsot, aztán még jó ideig erőlködött. Egyszerre nyikorodt a kulcs, hangosan csattant a zár és megmozdult sarkában az ajtó.

— Ki van nyitva! Ki van nyitva! kiálták ujjongva.

Izgatott türelmetlenséggel várták, hogy Kálmán kitarja az ajtót.

Megtörtént és ekkor — nemláttak semmit.

Sötét fekete nyílás táton-

gott előttük s olyan dohos, nyirkos levegő áramlott feléjük, hogy hátra tántorodtak.

— Na! Mondtam, hogy pincze! szolt Kálmán. — Lépcsőket látok.

— Én pedig újra azt mondom, hogy nem lehet pincze, mikor szobába nyílik az ajtaja, mondá Flóra.

— Hátha titkos kincses terembe vezet? szolt a mese-vitéz Imrike. Ki kellene kutatni. Hátha kincset találunk?

— Ha már kinyitottuk, ki is kutatjuk, mondá Kálmán. Hozzatok gyertyát, aztán lemegyünk.

A gyertya kéznél volt, de mikor indulásra került a sor, a leányok kissé húzódoztak. Hátha valami veszedelem vár rajtuk oda lent?

— Én nem félek semmi veszedelemtől, vitézkedett Imrike. Aki fél, az nem jut el a kincsekhez.

És megindult Kálmán után, ki óvatosan lépegetett lefelé a meredek, keskeny lépcsőkön. Utánok aztán a leányok is neki bátorodtak.

A lépcső nem vezetett mélyre. Alig tiztizenkét lépcsőfokon mentek le s keskeny földalatti folyosóba értek. Hiába nézegettek jobbra-balra, nem láttak ajtót, csak egyenesen előre mehettek.

— Pincze bejárása nem lehet, szolt Kálmán. Hiszen olyan szűk, hogy két ember alig fér el egymás mellett. Nem vehették volna hasznát.

Tovább mentek. Alig néhány lépés után Kálmán megállt.

— Már tudom, micsoda.

— Mi? Honnan tudod?

— Veszitek észre, hogy fölfelé megyünk, még pedig meglehetősen meredeken?

— Persze! még látszik is.

— No's, hát ez nem egyéb, mint titkos ut föl a várba.

(Folytatása következik.)

BŰVÉSZET.

(Képekkel a 317. és 319. lapokon.)

I. Tölcsér és gyertyaláng.

KÖZÖNSÉGES módon mindenki el tudja fujni a gyertya lángját. De megráfáthatod a társaságot azzal az ajánlattal, hogy jutalmat kap, aki töleséren át elfujja a lángot.

Behozod a konyhából a tölesért és átadod a vállalkozónak. Ez okvetlenül arra fog törekedni, hogy a tölesért egyenesen neki tartsa a lángnak. Aztán fúj, fúj, szinte bele vörösödik, de nagy boszuságára azt tapasztalja, hogy minden erőlködése hiába való, a gyertya lángja meg sem lebben.

A multság érdekében meg kell szabni, hogy minden pályázó csak kétszer vagy háromszor fujhat bele a tölesérbe. Mert ha nagyon sokáig próbálgatja, akkor végre persze véletlenül is rátalál a megoldásra.

A megoldás abból áll hogy a tölesérnek a szélét kell a láng közelébe tartani. Mert a levegő, melyet a tölesér szűk csövébe fuvunk, az öblös részbe érve nem lebben többé egyenesen előre, hanem a tölesér széles oldalához simulva suhan odább, még pedig a megoszlás daczára eléggé erősen arra, hogy a gyertya lángját kioltsa.

*

II. A csalóka palaczk.

Végy olyan palaczkot, melynek eléggé szűk a szája, hogy a hüvelyk-ujjaddal légmentesen elzárhassad. Töltsd meg a palaczkot félig vízzel és fujj beléje teli tüdőből, még pedig ismételten. Valahányszor fogyni érzed a lélekzetedet, fogd be az ujjaddal szorosán a palaczk száját, még mielőtt a fuvást abba hagyta volna. Ily módon a levegő mindinkább sűrűsödik és összenyomul a palaczkban s jelentékeny nyomást gyakorol a vízre.

A titokban ekkép előkészített palaczkot bemutatód a társaságnak s félig ferde helyzetben tartva, kijelented, hogy a palaczkban nincs egyéb, mint víz és levegő; mi fog

tehát történni, ha rést hagysz a palaczk szájánál?

— Semmi, fogják nevetve felelni, vagy legfeljebb néhány csöpp fog a földre kicsöp-penni, mert nem tartod a palaczkot annyira lefelé, hogy sok folyhatnék ki.

A nevetőkre azonban egy kis meglepetés vár. Mert amint az ujjad egy kicsike rést nyit a palaczk száján, nem egy-két csöpp szívárog ki, hanem erős vizsugár lövel kifelé, melyet akár rá is irányozhatsz olyanokra, a kikről tudod, hogy az ilyen apró tréfát nem veszik rossz néven.

Aki nem tudja, nem egykönnyen találja ki a palaczk titkát. Mert a vizsugárt a

palaczkba fujt, összenyomott és széttágulni iparkodó levegő hajtja ki, az a levegő pedig láthatatlan.

ARANY KALÁSZ.

Aki a nagy oczeán partján ülve azon tünődne, hogy a tengeren miképen uszék át, ott ülhetne akár élte fogytaig is, de a tengeren át nem jutna. Épp így jár, aki más dolgokban lehetetlen s elérhetetlen vágyakat, terveket forgat a fejében: soha sem ér el semmit. Ellenben aki erejéhez, tehetségéhez mért cél felé törekszik, sokat elérhet és boldogulni fog.

AZ ELSŐ SZIVAR.

*Nyitva maradt a szivaros-láda,
Roszcson't Ferke mit gondol magába?
»Hisz' ez pompás!... Csak nelássa Lizi!...
Milyen lehet,
Milyen is hát a dohány-füst izi?«*

*Rá is gyújtott . . . nagy-vigan pöfékel,
Jár-kél Feri uri büszkeséggel,
Peták kutya kaffogva körülte . . .
Olyan fura volt:
Nem tudom: aggódott vagy örült-e?*

Fogy a szivar, bodorodik füstje,
Hull a hamva, Ferke szörnyen büszke.
Ennyi füstöt nem fúj három basa . . .
Tán kilencz sem!
Nem hiszem, hogy soká folytathassa.

Bár kutya nem szereti a füstöt,
Bár ellene szörnyű módon küzdött:
Mit se használt . . . Ferke lepipálta!
Tüszkölt, szükölt . . .
Szegény Peták alig alig állta.

Nini! A füst már nem bodorodik . . .
Inkább Ferke agya kavarodik . . .
Szédül . . . Fején az erek kidülnek . . .
Tudja már most
Milyen íze van a dohány-füstnek.

ELÁZOTT MANÓCSKA.

A KÉK KUTYÁCSKA.

— Sajátságos történetke. —

Elmondja *Tamás bácsi*.

GENIS, kék kutyácska volt. Kék volt a feje, füle, lába, farka; csak a torkán és a mellén látszott egy kis fehérség. Sokszor megbámultam.

Erre ti persze nagyot nevettek és azt mondjátok:

— Nem lehet az. Van fehér kutya, fekete kutya, tarka kutya, de kék kutyát még soha senki sem látott.

Hát pedig én láttam. Nem mondom, hogy járt, szaladgált mint más, nem kék kutya; de az nem is csoda, mert ott feküdt mozdulatlanul az én Klára nénikémnek a csecsebecsés álványán, sok más porcellán, üveg, ezüst, bronz figura közt.

A kék kutyácska tudniillik porcellánból való volt.

Mi tagadás benne, nem sok ember akadt, akinek megnyerte a tetszését. Sőt egy napon így szólt egy asszonyság, aki vendégül járt ott és a csecsebecsét nézegette:

— Ejnye, de förtelmes figura kutya ez! Ugyan miért tartod itt a sok szép holmi közt, Klárikám? Én tüstént kidobnám.

A kék kutyácska jól hallotta ezt. Nem árulta ugyan el semmivel, de nagyon fájt neki a becsmérlő szó. Hiszen tudta ő maga is, hogy csunya, de azért mégis keservesen esett hallania. Mindenkinek rosszul esik, ha kiméletlenül emlegetik olyan fogyatékát, a melyről nem tehet.

Klára néni azonban szelíden mosolygott és megsimogatta a kék kutyácskát.

— Nagyon régi portéka ez, mondá. Még talán a mult századól való és mint régiséget tartogatom, meg mint furesaságot is. Aki hajdanában kék színűre pingálta, bizonyosan arra gondolt, hogy ez a hűség színe. A kutya pedig hű jóság.

Elővette finom zsebbevaló kendőjét és letörölte a port a kék kutyácskáról. A törölgetés csiklándozta ugyan a kutyácskát, de szívesen elviselte, mert tudta, hogy asszonya jó szándékkal teszi. Sőt ebben

a pillanatban oly nagy hálát érzett, hogy akár meg is halt volna asszonyáért.

A vendég asszonyság tovább nézdelődött. — Ez a kis figura nagyon szép, nagyon kedves, mondá, egy másik porcellán alakra mutatva.

— A virágárus leánya? Igen, azt magam is nagyon szeretem, szólt Klára néni. Vigyázok is rá nagyon, mert kedves emlék, még jó anyámtól kaptam. De azért a kék kutyácskám is szeretem.

Mikor a két nő eltávozott, a kék kutyácska mély gondolatokba merült. Hajdanában, régesrégén — maga sem tudta volna megmondani, milyen régén — íróasztalon volt az ő helye és mint levélnyomtatók tett csöndes, de hasznos szolgálatot: nem engedte, hogy a szél lefújja a papírost. Akkoriban egy fekete posztó ruhás kicsi vén asszony volt a szomszédja, aki söprü-nyélen lovagolt, tehát okvetlenül boszorkánynak kellett lennie. Az író-asztal gazdája toll-törlőnek használta ugyan és irgalom nélkül bekente a tintás tollával, nem is hitte, hogy a kis boszorkány figura egyéb, mint toll-törlő; de a kék kutyácska ezt jobban tudta. Éjenként, mikor mély csönd uralkodott az író-szobában, sokszor beszélgetett a szomszédjával.

És most hirtelen eszébe jutott, amit a kis boszorkány egyszer csak úgy odavetve mondott neki. Még pedig ezt mondta:

— Mindenkinek az életében van egy bűvös perc és ha akkor kíván valamit, az biztosan beteljesedik. Csakhogy senki sem tudja ám, mikor van ez a bűvös perc és ritka csoda szerencse, ha valaki rábukkan a kívánságával.

A kék kutyácska, a mint ez most eszébe jutott, nem is tudta többé kiverni a fejéből.

— Ki tudja? Az én szerencsés bűvös perczem talán még nem mult el. Ha eltalálhatnám, akkor kívánhatnék valamit, amivel meghálálnám az én mostani asszonynomnak a jóságát. De hogy találjam el azt a perczet? Még azt sem tudom, nappal következik-e be vagy éjjel?

Egyebet nem tudván tenni, azt tette, hogy éjjel-nappal folytonosan kiváncsított mindenféle jót és szépet, három napig nem is aludt. Persze az lett a vége, hogy utóljára már nem győzte és úgy elaludt, hogy még a déli harangszóra sem ébredt föl. De aztán mégis csak fölrezzent, mikor egy szelid, nyájas hang félig panaszosan így szólt hozzá:

— Mért haragszol rám? Hiszen én soha sem bántottalak! Még csak nem is felelsz!

A kék kutyácska félálmban is ráismert a kedves hangra. A virágáros leánya szólt. Nagyon csinos volt, de rendkívül finomnak, gyöngének, törékenynek látszott. És mintha most valami nagy aggodalom bántotta volna.

— Bocsánatot kérek! szólt a kék kutyácska nagyon barátságosan. — Bizony elbóbiskoltam egy kicsit. Szolgálhatok talán valamivel?

— A tanácsodat szeretném hallani, szólt a virágáros figurácska. Ismered azt a szerecsent ott a hátam mögött, ugy-e?

— Azt a gyapjas göndör hajút, azokkal az ijesztő fehér fogakkal és szemekkel, aki fa-talapzaton áll? Hogyne ismerném!

— No's, hát már jó ideje nem hagy békében. Azt beszéli, hogy már megunta az álldogálást ott azon a talapzaton, le akar onnan szállni és odább vándorolni, világot látni.

— Soh' se bánd, menjen isten hírével!

— Igen ám, de azt mondja, hogy csak úgy léphet le a helyéről, ha én félre állok az utjából. Folyvást zaklat, én pedig nem merek mozdulni, mert már most is egészen a szélén vagyok az állványnak.

— Jaj, akkor ne is mozdulj, inté a kék kutyácska meleg részvétellel. Ne törődjél azzal a fészkelődő szerecsennel. Nyughatatlan, durva ficzkó, jól ismerem. Maradjon csak ott a helyén, nincs neki semmi dolga kint a nagyvilágban.

A szerecsen figura dühösen forgatta a szeméit és fenyegetőleg szólt:

— Nem mozdul? Annál rosszabb a bányszóra nézve! Ha ki nem tér az utamból, agyon ütöm!

A virágáros leánya majd holtra ijedt, de a kék kutyácska úgy rá vicsoritotta a fogait a szerecsenre, hogy ez megszeppenve hallgatott el.

— Ne félj semmit! szólt a kék kutyácska a virágáros leányhoz. Ha bántani merne az a goromba ficzkó, itt vagyok én! Jól tetted, hogy hozzám fordultál. Nem engedem, hogy bajod essék. A mi jó asszonyunk nagyon szeret téged, ami nem is csoda, mikor te vagy a legszebb porcellán figura itt az állványon. Aztán meg kedves emléktárgya is vagy az asszonyunknak.

A virágáros figurácska hálásan fogadta ezt a biztatást, a kék kutyácska pedig ismét a maga fontos dolgára gondolt.

— Remélem, nem szalasztottam el a büvös perczet!

És folyvást csak erre gondolt, folyvást mondogatta magában a jó kívánságokat. Nehéz, fárasztó feladat volt ez, de nem csüggedett. Hátha mégis eltalálja egyszer a büvös pillanatot és teljesül valamely kívánsága, örömet szerez annak a jó asszonynak, aki szereti őt, a csunya, lehetetlen színű kék kutyácskát?

Multak a napok s egyelőre nem történt változás. Csak a virágáros figurácska sugta egyszer ismét nagy ijedten:

— A szerecsen megint azt mondta, hogy leszáll a helyéről, akár tetszik nekünk, akár nem.

A kék kutyácska, mivel egyebet úgy sem tehetett, csak annyit mondott:

— Meg is bánja, ha megpróbálja!

Aztán megint leste tovább a büvös perczet és mondogatta a titkos jó kívánságait. A szegény kis virágáros leánya pedig szepegeve álldogált ott tovább az állvány szélén.

Lassan-lassan a kék kutyácska már mégis veszteni kezdte a bizodalját. Már ezer meg ezer jó kívánságot gondolt és mondott el, de egyik sem teljesedett. Tebát a büvös percz még mindig nem következett be, vagy nem találta el.

— Talán már rég elmúlt... vagy talán még csak nagyon hosszú idő múlva fog bekövetkezni! gondolá busan.

Egy napon, a sok gondolkodástól kimerülten, elszunyókált s arra riadt föl, hogy szép kis szomszédja, a virágáros figurácska rémülten sikoltja:

— Jaj! Segítség! Végem van! Mindjárt reám dől... lever... lebukom a mélységbe!

A kék kutyácska föltekintett és látta, hogy a maradhatatlan szerecsen csakugyan megvalósítja a fenyegetését: leszáll a talapatáról. Már egészen előre hajolt... még egy pillanat és rábukik a szép virágáros leányra, leveri, ledönti az állvány széléről a mélységbe, ahol okvetlenül darabokra török.

Itt volt a veszedelem s a kék kutyácska nem tehetett ellene semmit. Pedig mennyire szeretett volna segíteni! Hiszen jó asszonyuk annyira szereti a virágáros figurácskát, melyet még az édes anyjától kapott és mint drága emléket tartogat... mennyire fog szomorkodni elpusztulásán!

— Ó, bár inkább én pusztulnék el helyette! kiáltá. Szívesen megváltanám az életemmel.

A következő pillanatban nagy zuhanás, aztán kettős reccsenés hallatszott. A nyughatatlan szerecsen lebukott a talapatáról, de esése közben oldalt billent és nem a virágáros figurácskára zuhant, hanem a kék kutyácskára. Darabokra törtek mind a ketten.

Megsemmisülése pillanatában az volt a kék kutyácska utolsó boldog gondolata:

— Eltaláltam a bűvös perczet, teljesül a kívánságom! Én elpusztulok, de a szép kis virágáros leány ép marad és jó asszonyunknak nem lesz nagy szomorúsága.

Mikor Klára néni később észre vette a bajt, csodálkozva kiáltott fel:

— Ledől a szerecsen figura és összetört... és, sajátságos, nem a virágáros leányt törte össze, hanem a két kutyácskát. Ezt is sajnálom, de annak mégis örvendek, hogy a kedves emlék-tárgyamnak nem esett baja.

A törött cserepeket kidobták és azóta én sem láttam több kék kutyácskát.

NAGY BÚBÁNAT.

JAJ nekem, ó szörnyü jaj!
 Rám szakadt a bu és baj!
 Ki mondja meg, mit csináljak,
 Hogy vigasztalást találjak?
 Nincs, ki hallja zokogásom,
 Lássa nagy könny-hullatásom!
 Mama nem jön, itt hagyott, —
 Ó! mert vétettem nagyot,
 Daczos voltam és duzzogtam
 S mikor intett, — annál jobban.
 Most már kész a baj s — rettentő! —
 Nem is egy, de mindjárt kettő!
 Nem kapok ma ozsonnát,
 Sem kávécskát, sem almát.
 Am ezt még csak elviselném,
 Nem csak ezért kesergek én:
 A másik baj a nagyobb,
 Ez az, a mért jajgatok,
 Ez tépi a szívemet:
 Mamám többé nem szeret!
 Nem, ezt el nem viselem,
 Inkább hát megkérdielem.
 Am vonja el az ozsonnát,
 Csak mondja azt, hogy megbocsát
 És szeret. Én megfogadom,
 Hogy okulok e bus napon:
 Mindent kedvére teszek,
 Durczás többé nem leszek!

— A
 — N
 — M
 — N
 Pöndör
 — E
 Az a ke
 nálamma
 látott.

mondta
 ő meg
 — Ó
 Nem is
 — Az
 szépen
 — N
 szétnéz
 az ajtó
 A ke
 és Pön

PÖNDÖRKE VESZEDELME.

— Czicza-história. —

— ALSZOL, Göndörke?
 — Nem én, Pöndörke.
 — Mondok valamit, Göndörke.
 — Nem bánom, csak okosat mondj, Pöndörke!

— Én mindig okosat beszélek, tudhatod. Az a kedves jó Gizike sokszor mondta, hogy nálamnál különb kis cziczát még soha sem látott.

— De a mamája meg azt mondta, hogy nagyon maradhatatlan portéka vagy.

— Persze, de az is dicséret, mert úgy illik, hogy virgonczak legyünk, nem olyan gyámoltalan alamusziak, a milyen te vagy.

— Jól van no, én azért csak megmaradok olyannak, a milyen vagyok. Hát ez volt az az okos beszéd, a mire készültél?

— Dehogy! Ezt csak úgy melleleg mondtam. Az jutott eszembe, hogy most nagyon jó alkalmunk volna egy kis sétára.

— Igen ám, csakhogy a mama azt

BÜVÉSZET. I. Tölcsér és gyertyaláng. (Lásd a 310. lapon.)

mondta, ne mozduljunk a kosárból, amíg ő meg nem jön az egerészérsől.

— Ó, mire megjön, rég itthon leszünk. Nem is fogja megtudni, hogy odajártunk.

— Az nem volna helyes. Maradjunk csak szépen itthon.

— No, hát maradj, te oktondi! Én bizony szétnézek egy kicsit, mikor, látom, nyitva az ajtó.

A konyha ajtaja csakugyan nyitva volt és Pöndörke, elősétálva a zugocskából, a

hol tanyáztak, kényelmesen kísétált. A pitvarban nem látott semmi érdekeset, de látott nyitott ajtót kettőt is. Először azon nézett ki, amely az udvarra nyílt; de ott nem tetszett neki a világ.

— Az a nagy szörnyeteg ott bizonyosan a Portás kutya. Hallottam hirét, hogy nagyon goromba ficzkó.

A másik ajtó felé fordult tehát és a lakó szobákba jutott. Itt már jobban tetszett neki. Mindjárt szemébe ötlött a rojtos

terítő, mely a szoba közepén álló asztalról lógott le. Azokkal a rojtokkal pompásan lehetett játszani, az meg már éppen nagyon mulatságos volt, hogy amint körmöcskéivel bele kapaszkodott a terítőbe, ez szépen engedett és egyszerre csak zsupsz! lent volt az egész és ráborult Pöndörkére, aki akár meg is ijedhetett volna. De nem olyan fában ringatták, hogy egykönnyen megijedjen. Nem biz ő, még attól sem ijedt meg, hogy erős koppanást érzett a hátán. Szerencsére a vastag terítőn át ez csöppet sem fájt.

Némi kis bajjal ugyan, de kimászott a terítő alól.

— Nincs semmi baj. Sőt ez nagyon mulatságos volt, mondá. Ni, mekkora tócsa! És a nagy üveg a földön... Ahá! Alkalmasint ez pottyant rám. Nagyon mulatságos, hahaha!

A szobaleány később nem találta ugyan éppen olyan mulatságosnak, hogy a szép vikszölt parkettán nagy víztócsa áll és az asztalterítő is a tócsában uszik; de hát az izlés különféle. De meg Pöndörke nem is törődött tovább vele, mert ekkor már a negyedik szobában járt.

Jobb helyre és jobb időben már nem is érkezhett volna. Nagy rakosgatás folyt ott, szekrények, ládák tárva álltak s a mama, Gizike és a szobaleány az egyikből kiszedegettek, a másikba berakosgattak mindenféle ruhaneműt és egyéb holmit. Szék, asztal, diván tele volt, de még a földre is jutott. Pöndörkének nagy meglegedésére. Szemes czicza lévén, azonnal rátalált egy szalag-csomóra, melyet ide oda forgatott és hengergetett és rövid pár perc alatt szerencsésen úgy összekuszált, hogy legalább is egy órai munkájába fog kerülni valakinek, amíg rendbe hozza.

— Siccz te, garázda kis jószág! rivalt rá a szobaleány.

Pöndörke nem valami nagyon ijedt meg, mert látta, hogy ott van Gizike, az ő pártfogója, a ki nevet a csinyen; aztán meg gyorsan el is bujt az ágy alá, a hova a szobaleány nem bujhatott utána. Sokáig

azonban nem volt ott nyugta, megint csak előjött és éppenséggel ott ficzánkolt mindig, a hol valakinek beléje kellett botlani. A mama egyszer majd rátaposott.

— Ejnye, alkalmatlan cziczája! szólt félig bosszusan.

És fölkapta, betette egy ládába, mely majdnem tele volt rakva ruhával.

— Így ni! Maradj itt.

Pöndörke ki tudott volna ugyan mászni onnan, de egyelőre nem akart.

— Nagyon jó itt. Már el is fáradtam, pihenek egy kicsit.

Összekuporodott és elaludt. Álmában egyszer valami koppanást hallott, de nem törődött vele; mikor azonban fölébredt, nem volt egészen meglegedve a dolgok sorjával.

— Ohó, már sötét van, gondolá. Nagyot szundítottam. Most már haza kell sietnem, mert a mamám aligha észre nem vette a szökésemet.

Fölällt... azaz csak akart. Mert a feje és háta beleütődött valamibe; nem állhatott föl. Ennek az oka pedig egyszerűen az volt, hogy este a szobaleány, dolga végeztével, lezárta a láda födelét, nem gyánítva, hogy a kis czicza ott bent szundikál.

Nagy sokára megértette Pöndörke, hogy fogva van a ládában. Kétségbeesetten nyávogott és jajgatott.

— Eresszenek ki! Jaj! Megfulok, éhen halok! Nyau! Miau!

Nem hallotta senki, mert az a szoba a legszélső szoba volt, nem járt ott senki. Halálos remegés fogta el Pöndörkét, keservesen bánta, hogy nem maradt otthon; de minden nyafogása hasztalan volt és végre kimerültem összekuporodott és újra elaludt.

Mikor fölébredt, a kulcslyakon világosság szűrődött be. Tehát már nappal volt. Ujra kezdte a jajgatást, de hiába. Nem járt ott senki, nem gondolt rá senki.

De mégis. Gondolt rá valaki, kereste is, még pedig a jó öreg czicza-mama. Ez nyugtalanul járta be az egész házat, keresve, kutatva; végre eljutott a ládához is és ráismert a Pöndörke hangjára.

— Hol vagy, Pöndörke?
 — Itt bent a ládában. Ó, szabadíts ki!
 Jaj, meghalok!
 — Szerencsétlen! Hogy kerültél oda?
 Nem tudlak kiszabadítani. Ó jaj! Mit csináljunk! Ott fogsz elpusztulni!

Most már igazán halálra rémült Pöndörke és csüggedten feküdt a sötét ládában. A czicza-mama pedig kint kerülgette a ládát és fájdalmasan nyafogott. Ugy találta ott Gizike.

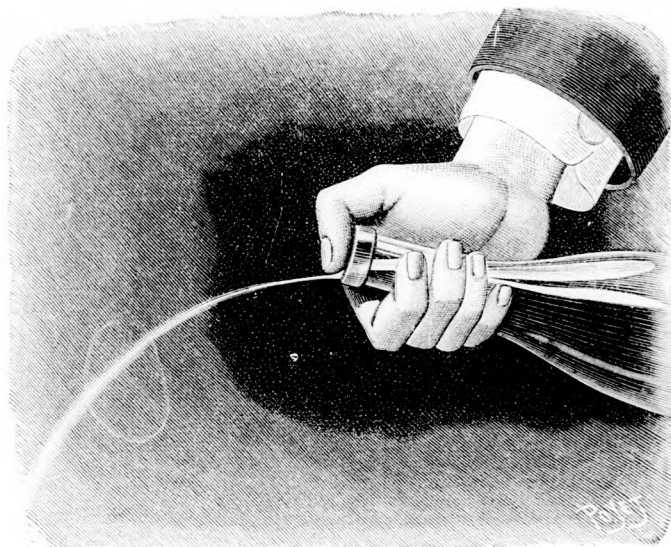
— No, mi a bajod, cziczuskám? Mit nyafogsz?

Megmondta a czicza-mama, csak hogy Gizike nem értette meg. De az aggódó czicza-mama mégis kitalálta a módját, hogy Gizike megtudja, mi a baj.

— Pöndörkém, szólalj meg ott a ládában, hadd hallja Gizike.

Meg is szólalt Pöndörke és nem hiába. Mert Gizike ijedten kiáltott fel:

— Mi ez? Czicza-hang szól a ládából.

BÜVÉSZET. II. A csalóka palaczk. (Lásd a 310. lapon.)

Tán bizony tegnap ott rekedt az a bolondos Pöndörke.

Fölnyitotta a ládát s a fogoly Pöndörke meg volt mentve. Szörnyen bágyadt, éhes, kimerült volt, de mindezzel nem törődött. Csak hogy újra szabad!

Mikor visszakerült a konyhába a zugocskába, a tanyájukra, testvére Göndörke kíváncsian szólt:

— Ugyan sokáig oda maradtál! Bizonyosan nagyon jól mulattál valahol. No mondd, mi sok szépet és okosat miveltél?

Pöndörke sokáig nem felelt. Azután is csak annyit mondott:

— Hagyd el! Majd elmondja a mama.

De a jó czicza-mama nem akarta csuffá tenni s nem mondta el, így tehát a szelid Göndörke nem tudott meg semmit. De azt tapasztalta, hogy Pöndörke nem hetvenkedik többé, hanem szerény, csöndes és szófogadó. Göndörke örült neki és beérte vele és Pöndörke sem bánta meg.

KARIKA-REJTVÉNY.

Z S L E
 N C Z
 F E
 E S
 O R
 W J
 O F

Minden hű magyar szívében

Első helyen áll.

Három betűn ki átugrik.

Könnyen rátalál.

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt: kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Tündérmesék”.

Világhírű szép tündérmesék, a magyar gyermekvilág számára átdolgozva, számos képpel, díszes kötésben. A „*Forgó bácsi könyvtára*” című sorozat egyik önálló kötete.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIII. köt. 18-dik számában közölt kockakarejtvény megfejtése:

H	I	U	Z
I	K	R	A
U	R	Á	L
Z	A	L	A

Helyesen fejtették meg: Ránzai Anna, Hegyessy Gyula, Flór Anna, Gyermek Kálmán, Jurenák Ferencz, Sugár Malvina, Böhrandt Lajos, ifj. Bécsy Lajoska, Mayer Géza, Hutter Lajos, Mérey Agosta, Kláber Alfréd, Lányi Viola és Melinda, Löwensohn Imre, Szikszai Eszti, Breszlauer B. (A n-vedet egészen ird ki, másképp jövőre nem vehetném be a lajstromba! *F. b.*), Wallfisch Irén, Kossaczky Gyula, ifj. Münnich Aurél, Fukász Irma és János, Boruzs Mariska, Schwarz József és Béla, Koronthály Zoltán, Bólya Mariska, Számek Margit és Zoltán, Bamberger

Gyuri és Laczi, Erdős József és Ödön, Spitz Janka, Márkus Palika, Boros Emmike, Loránt Ella, Esterházy László, Dobrovits Margit, Ebeczky Gabriella, ifj. Edelsheim-Gyulai Poldi, Schöber Kornél, Igmándi Teresi és Elek, Negrutiu F. Szilvia, Lukácsy Lipót, Spitzer Jolán és Fánika, Molnár Ferencz, Przybilla Jenő, Bozó Margitka, Badics Gizi, Millán Emma, Béla és Tóni, Markovics Ignác, Kovalóczy Rudi, Mészáros Jolánka és Matildka, Baudiss Gusztáv, Imre Tóni, Herczeg Ilonka és Albert, Berényi Irma, Luczenbacher Ada, Jelinek Lajos, Kocsiss Zoltán, Sier Friczike, Rojkovics Mariska, Benedek Dávid, Heszke Irmus, Grün testvérek, Kiss Károly, Mándy Thyra, Szalkai Bandi, Khuen-Héderváry Károly, Krivány Dini és Jankó, Ament Ferencz, Ghillány Sándor, Szegő Irma, Hollaky Ferencz, Mäder Idéla, Kraicsovics Paula, Ottó és Sándor, Dobay Andor, Preisach Frida, Bogyay Ernő, Lázár Mariska és Etelka, Scharff Gyula, Nagy Lenke és Ernő, Ungár Bandi, Leidenfrost Pali, Kazy Livia, Fleischmann Erzsike, Magyar Mariska (Kinek az írása? *F. b.*) Veress Gizike, Lahner Margitka, Graefl Paula és Márta, Masjon Márta és Vili, gróf Degenfeld Ilka, Nékám István és Ervin, Danilovics János, Záborszky Mariska és Dezső, Fleischmann testvérek, Gothard Sándor, Virág Rózsika és Juliska, Hecht Viktor, Markó Erzsike, Balogh Andor, Jakubcsó Margitka és Iluska, ifj. Körösi Károly, Sztányi Matild, Boleman Mihály, Almásy Gini, Bournáz Kamilla és Gizi, Gyémánt Elek, Materni Aranka és Irénke.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténtvén, nyertes lett *Molnár Ferencz, Körmözbányán*, kinek a jutalomkönyvet (*»Mesék«*, az ifjuság számára írta *Greguss Agost*) a kiadó hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LIII. köt. 17-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Lázár Mariska és Etelka, Bachrach Mátyás, Weisz Mariska és Sándor, Scharff Gyula, Nagy Lenke és Ernő, Ungár Bandi, Kovács János, Szemkő Barna.

Tér szüke miatt a „*Forgó bácsi postája*” csak a következő számban jelen meg.

LEVELEZÉS.

Berényi Irmácska (Szabadka) kéri a Berényi Margit czimét.

JÓ SZIV.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: Erdős József és Ödön 1 frt. 50 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón.

F. b.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.